

Arrest

nr. 290 159 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUREN, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

Op 10 december 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een opvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische geregistreerde partner, de genaamde C., V.M. (RR [...]), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- Veroordeling door de correctionele rechtbank Luik dd. 15.12.2011 dij verstek voor diefstal: gevangenisstraf 10 maanden, geldboete 100 euro (x5,5 = 550 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand)

- Veroordeling door het Hof van Beroep - Gent dd. 19.05.2021 voor criminele organisatie, weten en willen deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen en voor poging tot oplichting gevangenisstraf 18 maanden met uitstel 3 jaren voor de 1/2, geldboete 300 euro (x8 = 2400 euro) (vervangende gevangenisstraf : 1 maand) met uitstel 3 jaren voor ½

Vooreerst wat betreft het persoonlijke gedrag van betrokkene er of dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging betreft voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit het dossier blijkt allerm minst dat betrokkene sindsdien een andere weg zou zijn ingeslagen. Een PV van nadien dat we hebben kunnen terugvinden is HV[...] : Drugs/bezit, in hoeverre betreffende dit laatste PV nog een onderzoek lopende is en/of ook een veroordeling zal volgen is ons onduidelijk. Maar het is wel redelijk te stellen dat het nieuwe PV er eens te meer op duidt dat betrokkene nog steeds niet bereid is zich te conformeren naar de wetten en regels die in België gelden, dat betrokkene een recidivist is en daarom zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt.

Verder wat betreft het evenredigheidsbeginsel. Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene op 13.11.2021 een verklaring tot wettelijke samenwoning te Aalst heeft gedaan met de referentiepersoon. Betrokkene is sinds 13.08.2020 ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Hij heeft eveneens een aantal stavingsstukken voorgelegd waarmee hij wenst aan te tonen een duurzame en stabiele partnerrelatie met de referentiepersoon te hebben. Het gaat om een vragenlijst die de partners kennelijk beiden hebben ingevuld, wellicht op vraag van de burgerlijke stand of de politie, voorafgaandelijk aan het afsluiten van de wettelijke samenwoning Verder nog een aantal foto's met betrokkene en mevrouw samen, maar deze zijn slechts bij 2 verschillende gelegenheden genomen gezien de kledij van de gefotografeerden daarop wijst. Ook nog een aantal foto's van mijnheer en mevrouw apart en een aantal berichtjes (waarschijnlijk via WhatsApp, gaan terug tot juni 2020). Dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat betrokkene een gevaar vormt voor de Belgische samenleving. De nabijheid van zijn partner heeft er betrokkene kennelijk niet kunnen toe bewegen zich te herpakken, een nieuwe wending te geven aan zijn leven. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Ook de partner van betrokkene, in functie van wie hij heden het verblijfsrecht heeft aangevraagd moet zich daarvan bewust zijn.

Desalniettemin hebben zij er samen voor gekozen hun relatie verder te zetten, te bezegelen met een wettelijke samenwoning. Uiteraard behoort dit alles tot de private levenssfeer van betrokkene en zijn vrouw.

Indien zij het gedrag van betrokkene op strafrechtelijk vlak, geen bezwaar vinden voor een gezinsleven, is dat uiteraard hun goed recht. Dat betekent echter niet dat betrokkene omwille van die persoonlijke keuze aanspraak kan maken op verblijfsrecht. Ze wisten dus op het moment dat ze de wettelijke samenwoning afsloten, of ze hadden het toch moeten weten dat de verblijfsituatie van betrokkene een invloed zou hebben op hun gezinsleven en de concrete aanvulling die ze eraan konden geven. In die zin achtten wij deze beslissing tot weigering wegens redenen van openbare orde dan ook evenredig met de nadelige gevolgen die betrokkene en zijn gezin zullen ondervinden van deze beslissing. Zowel betrokkene als de referentiepersoon zijn beiden volwassen personen waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze zelfstandig kunnen leven kunnen verderzetten en, voor zover zij dit wensen, een lange afstandsrelatie kunnen onderhouden. Door middel van intensieve contacten op afstand, occasionele bezoeken van mevrouw aan mijnheer, moet het mogelijk zijn, mist zij dit wensen de relatie op een andere manier een invulling te geven. Dit tot op het moment dat mijnheer geen gevaar meer vormt voor de openbare orde in België.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende mevrouw om dit mogelijk te maken. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Het is redelijk te stellen dat dit haalbaar moet zijn voor de partner van betrokkene. Zij is dan wel genaturaliseerd tot Belg, mevrouw is ook van Kameroense origine, wat toch al een stuk makkelijker moet zijn om zich aan een andere leefomgeving, desgewenst in Kameroen, aan te passen. Uit het rijksregister van mevrouw blijkt ze 1 zoon te hebben in België, deze heeft echter de volwassen leeftijd bereikt. Ook het gezinsleven van de referentiepersoon hoeft dus geen rem te zijn op de beslissing die het koppel betreffende hun woonplaats dient te nemen. Voor zover ze dus zouden verkiezen samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving.

Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8 tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Uit het administratief dossier blijkt alvast geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verder gezet zou kunnen worden. Hoe dan ook, de partner wordt geenszins verplicht België te verlaten, zij kan en/or kiezen in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene zich zou vestigen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dat geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft: we merken op dat betrokkene zich voor het eerst aanmeldde in België in 2011 na een asielaanvraag. Uit onderzoek bleek dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat was (overeenkomstig de verdragen van Dublin) waardoor werd overwogen om betrokkene terug te brengen naar Spanje, echter dit is niet gelukt gezien betrokkene herhaaldelijk niet kwam opdagen op de afspraak. Nadien is betrokkene niet meer aangetroffen, tot op het moment dat hij een tweede asielaanvraag wenste te doen nl. in 2018. Zijn asielverzoek werd afgewezen. Nadien zijn we terug het spoor van betrokkene bijster geraakt, tot op het moment dat hij werd opgesloten in de gevangenis van St Gillis. De periode tussen 2011 en 2018 alsook de periode tussen 2018 en begin 2020 kunnen we met vaststellen waar betrokkene verbleven heeft en eventueel in het buitenland heeft

verbleven. Ons inziens blijkt dat zijn regulier verblijf in België beperkt is en geen bezwaar vormt tegen het nemen van deze beslissing.

Wat betrokkene economische situatie betreft is ons niet bekend voor wat betreft enige tewerkstelling in het Rijk.

Wat betreft de sociale-en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat zijn gezinsleven betreft, dit kwam hierboven reeds uitgebreid aan bod. Wij menen dat dit gezinsleven ondergeschikt is, in dit geval, aan het vrijwaren van de openbare orde. Op zich hoeft deze beslissing ook het gezinsleven van betrokkene niet in de weg te staan, al is het wel waar dat het koppel zich zal moeten beraden over hoe zij dat wensen gestalte te geven.

Wat betreft betrokkene leeftijd betreft zien we evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Het is niet dat betrokkene bijzonder jong is of een bijzonder hoge leeftijd heeft, waardoor het inhumain zou zijn hem het verblijfsrecht te ontfangen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Ten slotte moet er ook nog iets gezegd worden over zijn banden met het land van herkomst. We beschikken in het administratief dossier eigenlijk niet over enige info hierover. Wat we onrechtstreeks wel weten is dat hij zeker sinds 2011 reeds in Europa rondwaart. Echter, niets wijst er op dat hij het grootste deel van zijn leven niet in eigen land zou hebben doorgebracht. Hij is er wellicht pas of volwassen leeftijd vertrokken. Hij heeft bovendien rieden een relatie aangeknoopt met een vrouw die eveneens van Kameroense origine is. Het is dan ook redelijk te stellen dat mijnheer nog voldoende affiniteit heeft met het land Kameroen, alsook met de taal of talen die er gesproken worden, wel degelijk nog contact heeft met familie en vrienden aldaar, alsook nog vertrouwd is met de mentaliteit en de gebruiken. Indien men geboren en getogen is in een bepaald land, ook al ben je daar dan al 10 jaar niet meer geweest, vooral de kinderen en tienerjaren zijn mee bepalend om je ergens verwant mee te voelen, je ergens thuis te voelen. Vandaar dat we ervan uitgaan dat het met die banden met het land van herkomst wel voldoende ok is om deze beslissing te kunnen nemen.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1930. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIGE MIDDEL:

Gebaseerd op de schending van:

- Artikelen 40ter, 43, §2, 45 en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- De materiële motiveringsplicht uitgedrukt in Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht;*
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens;*
- Kennelijke appreciatiefout.*

DOORDAT,

De verweerder heeft beoordeeld dat overwegingen van "openbare orde" en in het bijzonder twee veroordelingen van respectievelijk 2011 en 2021, rechtvaardigden dat het aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker geweigerd moet zijn.

TERWIJL,

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

« § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong " (verzoeker onderlijnt)

Dit artikel moet worden gelezen samen met artikel 45, §§1-2 van dezelfde wet:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

(...) " (verzoeker onderlijnt).

Deze gecombineerde lezing van deze twee artikelen laat 4 vereisten verschijnen waaraan een beslissing van weigering van verblijf om redenen van openbare orde moet voldoen:

- Ze mag niet worden aangevoerd voor economische doeleinden;
- Ze moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel;
- Ze mag uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag;
- Het persoonlijk gedrag moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, het is dus passend om in dit verband te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HvJ"). Dat heeft Uw raad al in vaste rechtspraak kunnen bevestigen (zie o.a. arrest 260.987 van 23.09.2021).

Het HvJ heeft de voorwaarden voor de verwijzing naar de openbare orde uitgelegd en heeft bepaald dat de notie strikt moest worden geïnterpreteerd:

"50. Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde " in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar

gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115"

Bovendien is het ook passend om te herinneren aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") m.b.t. het recht op verblijf van een persoon aan wie wordt verweten om een risico te vormen voor de openbare orde:

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (GUI c. Suisse, 19 février 1996, § 38, Recueil 1996-1). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000).. »

"Het Hof herinnert eraan dat de staat in het kader van zowel positieve als negatieve verplichtingen een juist evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat echter over een zekere beoordelingsmarge. Bovendien houdt artikel 8 voor een staat geen algemene verplichting in om de keuze van immigranten van het land van verblijf te respecteren en gezinshereniging in dat land toe te staan. In een geval dat zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, zal de draagwijdte van de verplichtingen van de staat om de verwanten van de op zijn grondgebied verblijvende personen tot zijn grondgebied toe te laten, evenwel variëren naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (GUI tegen Zwitserland, 19 februari 1996, § 38, Jurispr. 1996-1). De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate van feitelijke inmenging in het gezinsleven, de omvang van de banden die de betrokken personen met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen bestaan voor het verblijf van het gezin in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen en of er elementen van immigratiecontrole (bv. precedents van immigratiemisdrijven) of overwegingen van openbare orde zijn die in het voordeel van uitsluiting wegen (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000)" (vrije vertaling)

Het EHRM en Uw Raad hebben in het verleden eraan al meermaals kunnen herinneren dat een dat een "zo nauwgezet mogelijke" analyse vereist is wanneer het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven in het geding is. Dit is een "versterkte" zorgplicht.

In het kader van de beoordeling van de evenredigheid is de toepassing van de criteria die in de rechtspraak Boultif/Uner van het EHRM zijn gehandhaafd relevant, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaald in zijn uitspraak van 22 december 2017, gemeenschappelijke kamer nr. 197.311.

Deze criteria zijn de volgende:

- de aard en de ernst van het door de verzoeker gepleegde strafbare feit
- de duur van het verblijf van de verzoeker in het land waaruit hij of zij zal worden uitgezet
- de tijd die sinds het strafbare feit is verstreken, en het gedrag van de aanvrager gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de gezinssituatie van de aanvrager, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk en andere factoren die wijzen op het bestaan van een gezinsleven binnen een paar;

- of de echtgenoot kennis had van het strafbare feit op het tijdstip waarop de familierelatie tot stand kwam;
- of er kinderen uit het huwelijk zijn en zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarheen de verzoeker zal worden uitgezet;
- de belangen en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar de verzoeker zal worden overgebracht; en
- de sterkte van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Eerste onderdeel: wat betreft het persoonlijk gedrag van de verzoeker en de strafbare feiten

Er werd hoger al aangehaald dat de interpretatie van de notie van "openbare orde" moet worden toegelicht door rechtspraak van het HvJ in die mate dat de wetgever er herhaaldelijk naar verwijst in de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

De vaste rechtspraak van het HvJ licht toe dat het begrip openbare orde veronderstelt dat er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging". Deze bewoording vinden we expressis verbis terug in artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetzelfde artikel blijkt ook duidelijk dat "Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen "

Uw Raad heeft in een recent arrest nog het volgende bepaald:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert".

Er bestaat geen schaal van feiten die kunnen worden opgevat als een bedreiging voor openbare orde. Elke dossier moet individueel worden getoetst en er moet rekening worden gehouden met de ernst of herhaling van de feiten, de actuele relevantie van de feiten voor de regularisatieaanvraag, de evenredigheid tussen de negatieve elementen en de positieve elementen in de aanvraag.

Wat betreft de graad van ernstigheid van de inbreuken kan er wel worden verwezen naar de parlementaire stukken van de wet van 24.02.2017 (bovenvermeld) die zelf verwijst oa. naar richtlijn 2003/86/CE en meer bepaald considerans 14 van deze richtlijn:

"Gezinshereniging kan om gemotiveerde redenen worden geweigerd. Voornamelijk dient de persoon die in aanmerking wenst te komen voor gezinshereniging geen bedreiging te vormen voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid. Het begrip „openbare orde" kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. In dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt "

In casu. heeft de verweerder heel laconisch gemotiveerd dat er kon worden afgeleid van twee veroordelingen (zonder louter uitleg) en een nieuw PV (waarover geen informatie geleverd is), dat ""betrokkene nog steeds niet bereid is zich te conformeren naar de wetten en regels die in België gelden, dat betrokkene een recidivist is en daarom zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt ".

De verzoeker loopt de drie elementen die verweerder als bron van risico voor openbare orde acht systematisch af en zal aantonen dat deze elementen niet voldoen aan de waarborgen die de wet en de rechtspraak geven.

Ten eerste betreft de veroordeling door de correctionele rechtbank van Luik van 15.12.2011 feiten die ouder dan 10 jaar zijn en werd verzoeker toen bij verstek veroordeeld. De oudheid van de feiten en het feit dat hij zich nooit heeft kunnen verdedigen hiervoor belemmerd dat dit wordt geacht als een risico voor de openbare orde. Er kan geen sprake zijn van een actuele straf en bovendien wordt niet verder ingegaan op deze straf door verweerder.

Ten tweede, verwijst de verweerder naar een veroordeling van 19.05.2021 voor criminele organisatie en poging tot oplichting. Ook al betreft deze veroordeling meer recente feiten kan er niet uit worden afgeleid dat verzoeker een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging” vormt. Voor alle duidelijkheid voegt verzoeker het vermelde arrest in bijlage (stuk 3).

In het dossier die heeft geleid tot zijn veroordeling was de verzoeker vervolgd met een tiental andere verdachten voor “criminele organisatie”.

Bij het lezen van het arrest blijkt echter dat verzoeker geen rol heeft gespeeld in deze organisatie. Het enige dat hem verweten kan worden is een poging tot oplichting in januari 2020 die tot geen enkel vermogensvoordeel heeft geleid en geen spoor van geweld kende. De enige poging in het kader van een veel groter dossier was volgens het Hof van beroep dan ook constitutief van het deel uitmaken tot de organisatie, ondanks de lichtheid van de feiten.

Het arrest schrijft ook specifiek: “de rol van beklaagden (...) R.C. (...) was kleiner” (p.22). Hij werd een gevangenisstraf met uitstel toebedeeld.

De volledigheid van zijn straf werd uitgevoerd (9 maanden). Dat is ook het teken bij uitstek dat de samenleving acht dat hij fit is om weer vrij te zijn en dus geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde

Tussen de gepleegde feiten en de beslissing zijn er veel zaken veranderd voor de verzoeker. Hij heeft ondertussen een Belgische vrouw ontmoet, die een stabiele situatie heeft (ze werkt en is eigenaar van haar huis) (cf. tweede onderdeel).

Gelet op de afwezigheid van geweld, het bescheiden rol die verzoeker heeft gespeeld in het dossier, het verstrijken van de tijd, zijn stabiele situatie en het feit dat de straf volledig is uitgevoerd moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging” vormt voor de openbare orde.

Ten slotte, betwist de verzoeker ferm dat het bestaan van een PV voor drugsbezit als reden kan worden aangehaald om zijn verblijf te weigeren. Hij heeft betwist trouwens ook de feiten die hebben geleid tot een informatie voor het parket en is er vertrouwd naar dat het dossier zonder gevolgd zal worden geklasseerd.

Hij wijst erop dat geen enkele maatregel werd genomen noch door het parket, noch door een onderzoeksrechter. Bovendien werd hij niet veroordeeld voor deze feiten en betreffen ze louter een PV. Met andere woorden, de ernst van de feiten die hem worden verweten (en die hij betwist) is zeer relatief.

Gelet op het voorgaande moet het vermoeden van onschuld spelen in voordeel van de verzoeker. Bijgevolg is het ondenkbaar dat het louter bestaan van een PV hem een “recidivist” zou laten zijn.

Hoe dan ook, indien U zou achten dat dit wel een grond is voor weigering van verblijf, trekt verzoeker de aandacht van Uw Raad erop dat de feiten helemaal niet worden uitgelijnd in de beslissing. Er wordt louter vermeld naar “drugs/bezit”. Deze verwijzing geeft geen voldoende informatie om te kunnen getuigen van een individueel examen.

In functie van de omstandigheden, de kwantiteit van de drugs, de aard van de drugs, het al dan niet verkopen ervan, is de maat van de inbreuk heel verschillende. Zonder nadere bepaling kan niet de facto worden geacht dat verzoeker een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging" vormt voor de openbare orde.

Gelet op het bovenstaande, vormt de verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde en heeft de verweerder een kennelijke appreciatiefout gemaakt in de toetsing van de aanvraag tot verblijf.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd en een stereotiep karakter heeft. Gelet op al deze elementen heeft de wederpartij niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Voor die reden moet de beslissing worden vernietigd.

Tweede onderdeel: wat betreft het evenredigheidsbeginsel

Indien uit de bewoordingen van de bestreden beslissing zou blijken dat het persoonlijk gedrag en de veroordelingen van de verzoeker wel als "bedreiging voor de openbare orde" zouden worden geacht, quod non, wijst de verzoeker er ondergeschikt op dat verweerder de het evenredigheidsbeginsel niet effectief heeft toegepast in het examen van het dossier.

De bestreden beslissing beperkt de inbreuk op het recht tot familiaal- en privéleven ten onrechte tot een minimum.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

Deze bepaling, waarvan de inhoud is overgenomen in artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, is een hogere rechtsnorm, waarin een grondrecht is vastgelegd, waarop personen zich rechtstreeks kunnen beroepen bij de administratieve en gerechtelijke instanties in België.

Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt aangevoerd, onderzoekt de rechter eerst of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden. Om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een privé-en/ of gezinsleven, moet de rechter kijken naar het tijdstip waarop de bestreden handeling is verricht.

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "gezinsleven" of van het begrip "privéleven".

Beide begrippen zijn autonoom en moeten onafhankelijk van het nationale recht worden uitgelegd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip "privéleven" een ruim begrip is en dat het niet mogelijk en ook niet nodig is om een uitputtende definitie te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, moet feitelijk worden beoordeeld.

Privacy omvat het recht van het individu om relaties met anderen aan te gaan en te ontwikkelen. Het kan worden gedefinieerd als het gebruikelijke kader van het bestaan van een individu. Het EHRM is van mening dat :

« 48. La Cour rappelle en outre que si tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n 'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l 'article 8, cette disposition protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu. Il faut dès lors accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés

établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une «vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse, partant, en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle qu'elle décide s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Uner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 29, CEDH 2006-XI1, et Maslov précité, § 63, Gezginci précité, § 56) »

“ 48. Het Hof herinnert er voorts aan dat, hoewel niet alle gevestigde immigranten, ongeacht de duur van hun verblijf in het land waaruit zij zullen worden uitgezet, noodzakelijkerwijs een "gezinsleven " hebben in de zin van artikel 8, deze bepaling ook het recht beschermt om banden met de medemens en met de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en soms aspecten van iemands sociale identiteit omvat. Derhalve moet worden aanvaard dat alle sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaken van het begrip "privé-leven" in de zin van artikel 8. Ongeacht het al dan niet bestaan van een "gezinsleven " is de uitzetting van een gevestigde immigrant dus een schending van zijn recht op eerbiediging van het privé-leven. Het is in het licht van de omstandigheden van het aan hem voorgelegde geval dat hij beslist of de klemtoon moet worden gelegd op het aspect "gezinsleven" veeleer dan op het aspect "privé-leven" (vrije vertaling)

Zodra het bestaan van een privé- en/of gezinsleven is vastgesteld, moet de rechter onderzoeken of er sprake is van inmenging in dat leven. Het EHRM maakt onderscheid tussen twee situaties: ofwel heeft de betrokkene een verblijfsrecht, ofwel is er sprake van een eerste toelating of van een illegaal verblijf. In de tweede zaak oordeelt het EHRM dat op de Staat een positieve verplichting rust om de belangen af te wegen, zonder welke er een schending is van artikel 8 EVRM.

Wil een inmenging in het privé- en gezinsleven in overeenstemming zijn met het Verdrag, dan moet zij bij wet zijn voorzien, een legitiem doel nastreven en noodzakelijk zijn.

Het Hof van Straatsburg stelt dus dat:

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général »

"39. Het Hof herinnert eraan dat de staat in het kader van zowel positieve als negatieve verplichtingen een juist evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat echter over een zekere beoordelingsmarge. Bovendien houdt artikel 8 voor een staat geen algemene verplichting in om de keuze van immigranten van het land van verblijf te respecteren en gezinshereniging in dat land toe te staan. In een geval dat zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de reikwijdte van de verplichtingen van de staat om familieleden van personen die op zijn grondgebied verblijven, toe te laten, evenwel naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang" (vrije vertaling)

Het Hof haalt ook herhaaldelijk aan dat:

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 113, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les

intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Boultif précité, § 47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDH 2002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 »8 (nous soulignons). "de nationale autoriteiten beschikken over een zekere beoordelingsmarge om te bepalen of een inmenging in de uitoefening van een door artikel 8 beschermd recht noodzakelijk is in een democratische samenleving en of de maatregel in kwestie evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (Slivenko v. Letland [GC], nr. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X, en Berrehab v. Nederland, arrest van 21 juni 1988, Serie A nr. 138, blz. 15, § 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof is het echter zijn taak om na te gaan of de betrokken maatregelen een juist evenwicht vormen tussen de betrokken belangen, namelijk enerzijds de door het Verdrag beschermde rechten van de betrokkene en anderzijds de belangen van de samenleving (zie onder meer het arrest Boultif reeds aangehaald, punt 47). Deze beoordelingsmarge gaat gepaard met een Europees toezicht op zowel het recht als de uitspraken die dit recht toepassen, zelfs wanneer deze van een onafhankelijke rechter afkomstig zijn (zie mutatis mutandis Société Colas Est e.a./Frankrijk, nr. 37971/97, § 47, ECHR 2002-III). Het Hof is dus bevoegd om de definitieve beslissing te nemen over de verenigbaarheid van een uitzettingsbesluit met artikel 8" (vrije vertaling)

Deze plicht om een de evenredigheid van de maatregelen te toetsen aan artikel 8 EVRM vloeit ook uit artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet (zie supra). De zorgvuldigheidsplicht maakt deel uit van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en verplicht de overheid ertoe de feiten grondig te onderzoeken, de voor de beslissing noodzakelijke gegevens te verzamelen en rekening te houden met alle elementen van het dossier, zodat zij haar beslissing kan nemen met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle elementen die voor de oplossing van de zaak dienstig zijn (CCE, nr. 216.987 van 21.12.2011).

In onderhavig geval betoogt verzoekster dat de wederpartij de door artikel 8 EVRM vereiste evenredigheidstoetsing niet heeft verricht en aldus haar motiveringsplicht en verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven heeft geschonden.

Verweerder heeft in haar belangenafweging geen genoeg belang geacht aan het gezinsleven van de verzoeker.

Om de evenredigheid van de beslissing te evalueren in het licht van artikel 8 verwijst de verzoekers naar enkele niet exhaustieve criteria van Üner-rechtspraak:

- de aard en de ernst van het door de verzoeker gepleegde strafbare feit
- de duur van het verblijf van de verzoeker in het land waaruit hij of zij zal worden uitgezet
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de gezinssituatie van de aanvrager, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk en andere factoren die wijzen op het bestaan van een gezinsleven binnen een paar;
- of de echtgenoot kennis had van het strafbare feit op het tijdstip waarop de familiërelatie tot stand kwam;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarheen de verzoeker zal worden uitgezet;
- de sterkte van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Zoals hoger al werd aangehaald kan met niet overwogen dat de aard van de inbreuken die worden verweten aan de verzoeker van voldoende ernst zijn om een weigering tot verblijf te rechtvaardigen.

In die mate dat verzoeker wettelijk samenwoont met Mevrouw V.C. (van Belgische nationaliteit) is onbetwistbaar en dan ook onbetwist door verweerder, dat hij een familiaal leven heeft in België die in het bereik van artikel 8 komt.

Verzoeker is al sinds augustus 2020 ingeschreven op het adres waar hij nu verblijft met mevrouw C., d.w.z. na de feiten die hebben geleid tot zijn laatste veroordeling maar voor de veroordeling zelf.

Het is belangrijk om eraan te herinneren dat Mevrouw C., hoe dan ook van Kameroense afkomst, van Belgische nationaliteit is. Ondanks wat de verweerder stelt in de bestreden beslissing zijn er dus wel hinderpalen voor Mevrouw C. om te moeten verhuizen naar Kameroen. Ze is namelijk tewerkgesteld in België (stuk 6) en is eigenaar van een huis (stuk 5).

Bovendien heeft Mevrouw C. een zoon. Hoe dan ook hij meerderjarig is moet dat noodzakelijk aantonen dat zij haar privéleven geheel heeft gevestigd in België en nergens anders.

Haar dwingen om België te verlaten is disproportioneel gelet op het feit dat dit haar land is en ze geen contact meer heeft met Kameroen, met uitzondering van de verzoeker die afkomstig is van dat land maar dan ook heel zijn privéleven heeft gevestigd in België.

Tenslotte moet worden vastgesteld dat de verweerder ten onrechte heeft bepaald dat "geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten".

Door geen rekening te houden met deze specifieke omstandigheden, althans door ze niet te beoordelen aan de hand van een belangenafweging, heeft de wederpartij niet voldaan aan haar motiveringsplicht, die voortvloeit uit de in het middel genoemde beginselen van behoorlijk bestuur en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij heeft ook verzoekers recht op bescherming van zijn privéleven geschonden, zoals dat is neergelegd in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Een dergelijke handelwijze beantwoordt geenszins aan de evenredigheidsstoetsing die door artikel 8 van het EVRM wordt opgelegd. Aldus schendt het bestreden besluit ook artikel 22 van de Belgische Grondwet.

In dit opzicht is het middel dus gegrond.

Enkel voor deze reden, moet de bestreden beslissing worden vernietigd;"

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden weigeringsbeslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of

andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006- 2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt:

“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2.*

Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger of zijn familielid door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Dit beginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor verzoeker geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde.

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoeker op 15 december 2011 bij verstek werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Luik tot een gevangenisstraf van tien maanden en een geldboete van 100 € wegens diefstal. Verzoeker werd voor een tweede keer veroordeeld door het hof van beroep van Gent op 19 mei 2021 tot een gevangenisstraf van achttien maanden met drie jaar uitstel voor de helft en een geldboete van 2400 € tevens met een uitstel van drie jaar voor de helft van de boete. Verzoeker maakte zich schuldig aan het wetens en willens deelnemen aan een criminele organisatie. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een proces-verbaal opgesteld wegens drugbezit. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het onduidelijk is of er in dit verband nog een onderzoek lopende is, doch meent verweerder hieruit te kunnen afleiden dat verzoeker nog steeds niet bereid is zich te houden aan de Belgische wetgeving. Verweerder concludeert dat verzoeker gelet op zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Waar verzoeker concreet ingaat op de strafrechtelijke veroordelingen en in de eerste plaats betoogt dat hij in 2011 bij verstek werd veroordeeld en zich niet heeft kunnen verdedigen, dient te worden opgemerkt dat het verzoeker vrijstond om verzet aan te tekenen tegen het vonnis van de correctionele rechtbank. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze mogelijkheid heeft benut. Verzoeker betoogt verder dat de feiten die aan de basis liggen van deze veroordeling dateren van meer dan tien jaar geleden en derhalve te oud zijn om nog te kunnen spreken van een gevaar voor de openbare orde. Het motief dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde vindt echter niet alleen steun in de veroordeling van de correctionele rechtbank, maar dient te worden samen gelezen met het arrest van het hof van beroep en het proces-verbaal.

Wat betreft de veroordeling door het hof van beroep, betoogt verzoeker dat hij geen rol heeft gespeeld in de criminele organisatie. Verzoeker erkent dat hij zich schuldig maakte aan een poging tot oplichting, toch voert hij aan dat dit toch geen enkel vermogensvoordeel heeft geleid en dat hij hierbij geen geweld

gebruikte. In het arrest van het hof van beroep wordt inderdaad erkend dat verzoekers rol in de ten laste gelegde feiten kleiner was in vergelijking met andere beklaagden. Rekening houdend met de elementen eigen aan de zaak heeft het hof van beroep het niettemin opportuun geacht om verzoeker een gevangenisstraf van achttien maanden op te leggen met drie jaar uitstel voor de helft en een geldboete van 2400 € tevens met een uitstel van drie jaar voor de helft van de boete. Het hof motiveert dat deze bestraffing absoluut noodzakelijk is om verzoeker tot een blijvend normbesef te brengen en om recidive in zijn hoofdte voorkomen. Uit het arrest van het hof van beroep blijkt dat verzoekers aandeel uitdrukkelijk in rekening werd genomen bij de straffoemeting. Het feit dat verzoeker zijn volledige gevangenisstraf heeft uitgezeten, staat verweerder niet in de weg om te oordelen dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het, het bestuur vrij staat om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die tot een veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Wat betreft het proces-verbaal waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, betwist verzoeker de ten laste gelegde feiten en wijst erop dat er geen enkele maatregel werd getroffen door het parket of de onderzoeksrechter. Waar verzoeker in dit verband wijst op het vermoeden van onschuld, belet dit beginsel verweerder niet om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft verweerder wel degelijk verzoekers persoonlijk gedrag onderzocht. Gelet op voorgaande elementen stelt de Raad vast dat, op basis van verzoekers strafrechtelijke veroordelingen en het proces-verbaal, het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

2.4. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Zoals reeds hoger werd vastgesteld, vormt verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker sinds 19 november 2020 wettelijk samenwonend is met zijn partner en met haar een gezinsleven onderhoudt. Verweerder motiveert echter dat verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van een verblijfsrecht en een invloed zou hebben op zijn gezinsleven.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er een aantal overwegingen gewijd worden aan de mogelijkheden waarover verzoeker zou beschikken in het licht van zijn verblijfssituatie. Zo motiveert verweerder dat verzoeker en zijn Belgische partner elders kunnen verblijven, bijvoorbeeld in Kameroen. Hierbij wijst verweerder erop dat verzoekers partner van Kameroense origine is en ook de Kameroense nationaliteit heeft gehad, waardoor er aangenomen kan worden dat zij zich ginds makkelijker zal kunnen aanpassen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er geen hinderpalen zijn om het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders verder te zetten. Verzoeker en zijn partner kunnen daarenboven contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en (tijdelijk) een langeafstandsrelatie onderhouden.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de meerderjarige zoon van zijn partner tevens op het grondgebied verblijft, wat door verweerder wordt erkend. Dit element toont volgens verzoeker aan dat zijn partner haar gezinsleven in België heeft gevestigd. Hij betoogt verder dat zijn partner tewerkgesteld is in België, alhier eigenaar is van een huis en geen banden meer heeft met Kameroen. Gelet op deze elementen is het volgens verzoeker disproportioneel om van zijn partner te vereisen het land te verlaten. De Raad dient echter op te merken dat de bestreden beslissing geen verplichting oplegt om één van de besproken mogelijkheden te volgen. Er wordt louter opgemerkt dat het verzoeker en zijn partner vrij staat om elders hun gezinsleven verder te zetten of om een langeafstandsrelatie te onderhouden tot verzoeker zich in regel heeft gesteld met de verblijfswetgeving. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing in rekening diende te nemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk een deugdelijke belangenafweging gemaakt van verzoekers gezinsleven, minstens wordt het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan door te oordelen dat verzoekers gezinsleven *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT